ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 13ης Ιουλίου 2000 *

Στην υπόθεση C-8/99 P,

Carmen Gómez de Enterría y Sanchez, πρώην υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον E. Boigelot, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 17 Νοεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-131/97, Gómez de Enterría y Sanchez κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-613 και II-1855), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους M. Peter, προϊστάμενο τμήματος στη Νομική Υπηρεσία, και J. Sant'Anna, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, επικου-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ρούμενους από τον D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch (εισηγητή) και Β. Σκουρή, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly,
γραμματέας: R. Grass,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Ιανουαρίου 1999, η C. Gómez de Enterría y Sanchez, πρώην υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντίστοιχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 17ης Νοεμβρίου 1998, Τ-131/97, Gómez de Enterría y Sanchez κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-613 και

II-1855, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως που εξέδωσε το Κοινοβούλιο κατά τη συνεδρίασή του της 15ης και της 16ης Ιουλίου 1996, βάσει του άρθρου 50 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και με την οποία απομακρύνθηκε από τη θέση της και απορρίφθηκαν οι υποψηφιότητές της για δύο άλλες θέσεις του ιδίου βαθμού (στο εξής: επίδικη απόφαση).

2 Όσον αφορά το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς, γίνεται παραπομπή, αντιστοίχως, στις σκέψεις 1 έως 3 και στις σκέψεις 4 έως 20 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

3 Το Πρωτοδικείο έκρινε την προσφυγή απαράδεκτη, καθόσον αφορούσε την ακύρωση του τμήματος του διατακτικού της επίδικης αποφάσεως που επιβεβαιώνει την απόρριψη της υποψηφιότητας της αναιρεσείουσας για τη θέση του γενικού διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Γραμματείας (ΓΔ 1) του Κοινοβουλίου, δεδομένου ότι η υποψηφιότητα αυτή είχε απορριφθεί από το Γραφείο του Κοινοβουλίου (στο εξής: Γραφείο), ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), στις 2 Φεβρουαρίου 1995, και δεδομένου ότι κατά της απορρίψεως αυτής δεν υποβλήθηκε διοικητική ένσταση ούτε ασκήθηκε προσφυγή ακυρώσεως.

4 Επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που αφορούσε παράβαση του άρθρου 176, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 233, πρώτο εδάφιο, ΕΚ), για τον λόγο ότι η επαναφορά της αναιρεσείουσας στα καθήκοντά της δεν ήταν το μόνο δυνατό μέτρο για να διασφαλιστεί η πλήρης εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1996, T-82/95, Gómez de Enterría y Sanchez κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-211 και II-599, στο εξής: δικαστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1996), με την οποία είχε ακυρωθεί μια πρώτη απόφαση του Γραφείου, της 30ής Νοεμβρίου 1994, με την οποία είχε απομακρυνθεί η αναιρεσείουσα από τη θέση της. Κατά το Πρωτοδικείο, η επιλεγείσα από το Κοινοβούλιο λύση που συνίσταται στην αναδρομική τακτοποίηση της καταστάσεως της αναιρεσείουσας από διοικητικής απόψεως και από απόψεως προϋπολογισμού καθιστούσε δυνατό τον συμβιβασμό μεταξύ των συμφερόντων της αναιρεσείουσας και των συμφερόντων της υπηρεσίας και του νέου γενικού διευθυντή, που είχε διοριστεί στην παλαιά θέση της τον Σεπτέμβριο του 1995, και ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις της χρηστής διοικήσεως (σκέψη 38).

5 Το Πρωτοδικείο θεώρησε επιπλέον ότι η επίδικη απόφαση δεν μπορούσε να θεωρηθεί παράνομη από το γεγονός και μόνον ότι έκανε ρητή αναφορά στην απόφαση που ακυρώθηκε με τη δικαστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1996, καθόσον τόσο το διατακτικό της όσο και η διαδικασία που κατέληξε στην έκδοσή της ήσαν διαφορετικά (σκέψη 39).

6 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, που αφορούσε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, εφόσον δεν αμφισβητούνταν μεταξύ των διαδίκων ότι το έγγραφο με τις παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας, της 4ης Ιουλίου 1996, που απηύθυνε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, ήταν προσαρτημένο στο εμπιστευτικό σημείωμα του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου (στο εξής: Γενικός Γραμματέας) και ότι το σημείωμα αυτό είχε γνωστοποιηθεί στα μέλη του Γραφείου κατά τη συνεδρίασή του της 15ης και 16ης Ιουλίου 1996, εναπέκειτο στην αναιρεσείουσα να αποδείξει ότι οι παρατηρήσεις της της 4ης Ιουλίου 1996 δεν είχαν ληφθεί υπόψη από το Γραφείο, πράγμα το οποίο όμως η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε (σκέψεις 43 και 44).

7 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο που αφορούσε έλλειψη αιτιολογίας, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως καθιστούσε δυνατή την ευχερή διαπίστωση του σκοπού για τον οποίο επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα η απομάκρυνση από τη θέση της, ο οποίος συνίστατο στη σταθερή πρόθεση του Γραφείου να προβεί σε αναδιάρθρωση του συνόλου της Γενικής Γραμματείας και, ειδικότερα, των υπηρεσιών μετάφρασης, και έπρεπε συνεπώς να θεωρηθεί επαρκής (σκέψεις 50 και 51).

8 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο που αφορούσε παραγνώριση του συμφέροντος της υπηρεσίας, το Πρωτοδικείο, αφού εξακρίβωσε αν το Κοινοβούλιο είχε πράγματι προβεί σε προσεκτική εξέταση των διαφόρων εμπλεκομένων συμφερόντων, κατέληξε ότι το Κοινοβούλιο δεν είχε παραγνωρίσει το συμφέρον της υπηρεσίας (σκέψεις 57 έως 59).

9 Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, που αφορούσε κατάχρηση εξουσίας, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, εφόσον η επίδικη απόφαση δεν είχε κριθεί αντίθετη προς το συμφέρον της υπηρεσίας, δεν μπορούσε να τεθεί ζήτημα καταχρήσεως εξουσίας (σκέψη 62).

10 Τέλος, όσον αφορά τον έκτο λόγο, που αφορούσε τη μη τήρηση εύλογης προθεσμίας, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, μολονότι η κοινοποίηση της επίδικης αποφάσεως έγινε δυστυχώς με καθυστέρηση, η καθυστέρηση αυτή δεν είχε θίξει τα δικαιώματα της αναιρεσείουσας, η οποία μπόρεσε να υποβάλει νομοτύπως διοικητική ένσταση και να ασκήσει κατόπιν προσφυγή ακυρώσεως (σκέψη 69).

Η αίτηση αναιρέσεως

11 Με την αίτηση αναιρέσεως, η C. Gómez de Enterría y Sanchez ζητεί από το Δικαστήριο να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, αποφαινόμενο το ίδιο επί της ουσίας της διαφοράς, να ακυρώσει την επίδικη απόφαση.

12 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει πέντε λόγους αναιρέσεως αφορώντες, αντιστοίχως, παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης και του δεδικασμένου ως γενικής αρχής του δικαίου, έλλειψη αιτιολογίας, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, παράβαση του άρθρου 50 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) και μη τήρηση της προθεσμίας του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.

13 Το Κοινοβούλιο ζητεί την απόρριψη της αναιρέσεως ως αβάσιμης και την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Επί του λόγου αναιρέσεως που αφορά παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης και του δεδικασμένου ως γενικής αρχής του δικαίου

14 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 176 της Συνθήκης, καθώς και τη γενική αρχή του δικαίου που συνίσταται στο δεδικασμένο το οποίο παράγει μια δικαστική απόφαση.

15 Κατά την αναιρεσείουσα, κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ακύρωση μιας αποφάσεως περί απομακρύνσεως υπαλλήλου από τη θέση του δεν συνεπάγεται αναγκαστικά την επαναφορά του. Δεν υπάρχουν άλλοι τρόποι αποκαταστάσεως μιας απομακρύνσεως υπαλλήλου από τη θέση του, παρά μόνον η επαναφορά του υπαλλήλου στη θέση από την οποία απομακρύνθηκε παρανόμως.

16 Επιπλέον, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι, αντίθετα προς τα λεχθέντα από το Πρωτοδικείο, η κατάστασή της δεν τακτοποιήθηκε. Συγκεκριμένα, δεν εντάχθηκε σε καμία από τις υπηρεσιακές καταστάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 35 του ΚΥΚ.

17 Τέλος, υποστηρίζει ότι η επίδικη απόφαση, που αποτελεί τη δεύτερη απόφαση περί απομακρύνσεώς της από τη θέση της, δεν είναι τίποτε άλλο παρά επιβεβαίωση της αποφάσεως που ακυρώθηκε με τη δικαστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1996 και ότι η επιβεβαίωση αυτή συνιστά αναγκαστικά παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης.

18 Στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο τόνισε ότι, μολονότι η επαναφορά υπαλλήλου δεν μπορεί να αποκλειστεί εκ των προτέρων από τα μέτρα που σκοπούν στην πλήρη εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως με την οποία ακυρώνεται απόφαση περί απομακρύνσεώς του από τη θέση του, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η επαναφορά της αναιρεσείουσας στη θέση της δεν αποτελούσε το μόνο δυνατό μέτρο για να διασφαλιστεί η πλήρης εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως της 14ης Μαΐου 1996. Κατά το Πρωτοδικείο, η λύση που συνίσταται στο να υποχρεωθεί το θεσμικό όργανο να επαναφέρει τον ενδιαφερόμενο στα καθήκοντά του, σε περίπτωση ακυρώσεως αποφάσεως περί απομακρύνσεώς του από τη θέση του, θα ήταν υπερβολική εν προκειμένω, εφόσον η ακύρωση της αποφάσεως περί απομακρύνσεως της αναιρεσείουσας από τη θέση της επιβλήθηκε ως κύρωση για την προσβολή του δικαιώματος προασπίσεως των συμφερόντων της και εφόσον η έκδοση της επίδικης αποφάσεως επήλθε μετά το πέρας μιας διαδικασίας η οποία αποσκοπούσε ακριβώς στην επανόρθωση της καταστάσεως. Το Πρωτοδικείο όμως έκρινε ότι η λύση που επέλεξε το καθού πρωτοδίκως, η οποία συνίσταται στην αναδρομική τακτοποίηση της καταστάσεως της προσφεύγουσας από διοικητικής απόψεως και από απόψεως προϋπολογισμού, καθιστούσε δυνατό τον συμβιβασμό των συμφερόντων της αναιρεσείουσας και των συμφερόντων της υπηρεσίας και του νέου γενικού διευθυντή, που διορίστηκε στην παλαιά θέση της τον Σεπτέμβριο του 1995, και ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις της χρηστής διοικήσεως.

19 Κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης, το όργανο του οποίου η πράξη εκηρύχθη άκυρη οφείλει να λαμβάνει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως.

20 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, προκειμένου να συμμορφωθεί με τη δικαστική ακυρωτική απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, το θεσμικό όργανο υποχρεούται να σεβαστεί όχι μόνο το διατακτικό της αποφάσεως, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και το οποίο συνιστά το αναγκαίο του έρεισμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια των όσων κρίθηκαν με το διατακτικό. Συγκεκριμένα, στο σκεπτικό αυτό, αφενός, προσδιορίζεται η ακριβής πράξη που θεωρήθηκε παράνομη και, αφετέρου, εμφαίνονται οι ακριβείς λόγοι της ελλείψεως νομιμότητας που διαπιστώνεται με το διατακτικό και τους οποίους το οικείο όργανο πρέπει να λάβει υπόψη κατά την αντικατάσταση της ακυρωθείσας πράξεως (απόφαση της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 193/86, 99/86 και 215/86, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 27). Η διαδικασία αντικαταστάσεως της πράξεως αυτής μπορεί έτσι να επαναλαμβάνεται από το συγκεκριμένο σημείο στο οποίο εντοπίστηκε η έλλειψη νομιμότητας (βλ. αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 1986, 34/86, Συμβούλιο κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2155, σκέψη 47, και της 12ης Νοεμβρίου 1998, C-415/96, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-6993, σκέψη 31).

21 Με την απόφαση της 14ης Μαΐου 1996, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την πρώτη απόφαση του Γραφείου της 30ής Νοεμβρίου 1994, με την οποία η αναιρεσείουσα απομακρύνθηκε, βάσει του άρθρου 50 του ΚΥΚ, από τη θέση της βαθμού Α 1, με το αιτιολογικό ότι η ενδιαφερομένη δεν είχε την ευκαιρία να προβάλει λυσιτελώς τα συμφέροντά της.

22 Από τη σκέψη 10 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, με έγγραφο της 23ης Μαΐου 1996, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ενημέρωσε την αναιρεσείουσα ότι, κατά τη συνεδρίασή του της 20ής Μαΐου 1996, το Γραφείο, ως ΑΔΑ, είχε εξετάσει τις συνέπειες που έπρεπε να αντληθούν από τη δικαστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1996 και είχε αποφασίσει να επαναλάβει τη διαδικασία που αποσκοπούσε στην εφαρμογή επί της αναιρεσείουσας ενός μέτρου αποπομακρύνσεως από τη θέση της, ούτως ώστε να της δοθεί η ευκαιρία να προβάλει λυσιτελώς τα συμφέροντά της.

23 Από τη σκέψη 11 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει επίσης ότι, στις 25 Ιουνίου 1996, η αναιρεσείουσα είχε συνομιλία με τον Γενικό Γραμματέα. Η συνομιλία αυτή αφορούσε, μεταξύ άλλων, τους λόγους για τους οποίους το Γραφείο μελετούσε τη λήψη του μέτρου της απομακρύνσεως της αναιρεσείουσας από τη θέση της.

24 Κατά τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου που διαλαμβάνονται στη σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα πρακτικά της συνομιλίας αυτής, που συντάχθηκαν στις 26 Ιουνίου 1996, καθώς και οι από 11 Ιουλίου 1996 παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας επί των πρακτικών αυτών, γνωστοποιήθηκαν στα μέλη του Γραφείου κατά τη συνεδρίασή του της 15ης και της 16ης Ιουλίου 1996.

25 Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο άκουσε τις παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 50 του ΚΥΚ και επανέλαβε συνεπώς τη διαδικασία από το σημείο στο οποίο εντοπίστηκε η διαπιστωθείσα με τη δικαστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1996 έλλειψη νομιμότητας, τα μέτρα που το Κοινοβούλιο έλαβε για να εκτελέσει την εν λόγω δικαστική απόφαση επανόρθωσαν το τυπικό ελάττωμα που διαπίστωσε η απόφαση αυτή. Επί του σημείου αυτού, η επίδικη απόφαση δεν είναι συνεπώς ασυμβίβαστη προς το άρθρο 176 της Συνθήκης.

26 Όσον αφορά το ζήτημα αν κακώς η αναιρεσείουσα δεν επανεντάχθηκε στις υπηρεσίες του Κοινοβουλίου μεταξύ της 14ης Μαΐου 1996, ημερομηνίας της δικαστικής αποφάσεως με την οποία ακυρώθηκε η πρώτη απόφαση, της 30ής Νοεμβρίου 1994, περί απομακρύνσεως της αναιρεσείουσας από τη θέση της, και της 1ης Νοεμβρίου 1996, ημερομηνίας κατά την οποία επήλθαν τα αποτελέσματα της απομακρύνσεώς της από τη θέση της βάσει της επίδικης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε αν το ζήτημα αυτό αποτελούσε το αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, η εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι, λαμβανομένων υπόψη των εμπλεκομένων συμφερόντων, τα ληφθέντα από το Κοινοβούλιο μέτρα, ήτοι η τακτοποίηση της καταστάσεως της αναιρεσείουσας από διοικητικής απόψεως και από απόψεως προϋπολογισμού για περιορισμένη περίοδο, κατά την οποία ισχυρίζεται ότι έπρεπε να είχε επανενταχθεί, δεν παρουσιάζει καμία πλάνη περί το δίκαιο. Επί του σημείου αυτού, ο λόγος αναιρέσεως είναι συνεπώς προδήλως αβάσιμος.

27 Τέλος, καθόσον η επίδικη απόφαση επιβεβαιώνει την ακυρωθείσα απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1994, περί απομακρύνσεως της αναιρεσείουσας από τη θέση της, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι η χρήση του όρου «επιβεβαιώνω» στην επίδικη απόφαση μπορεί να φανεί διφορούμενη, από τις σκέψεις 19 έως 25 της παρούσας διατάξεως προκύπτει ότι, επί της ουσίας, η απόφαση αυτή δεν είναι αντίθετη προς το άρθρο 176 της Συνθήκης. Επί του σημείου αυτού, ο λόγος αναιρέσεως είναι συνεπώς επίσης προδήλως αβάσιμος.

28 Το αυτό ισχύει όσον αφορά το δεδικασμένο που παράγει η δικαστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1996. Συγκεκριμένα, η αρχή αυτή ουδόλως εμποδίζει το Κοινοβούλιο να αντλήσει, σύμφωνα με το άρθρο 176 της Συνθήκης, τις συνέπειες της εν λόγω δικαστικής αποφάσεως, επανορθώνοντας το τυπικό ελάττωμα που διαπιστώθηκε προηγουμένως.

29 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει συνεπώς να απορριφθεί στο σύνολό του ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του λόγου αναιρέσεως που αφορά έλλειψη αιτιολογίας

30 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ), τα άρθρα 25, δεύτερο εδάφιο, και 50 του ΚΥΚ, καθώς και τη γενική αρχή του δικαίου σύμφωνα με την οποία μια απόφαση πρέπει να στηρίζεται σε προσήκουσα αιτιολογία. Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στο να εξετάσει αν αυτή μπορούσε, τυπικώς, να λάβει γνώση της αιτιολογίας της απομακρύνσεώς της από τη θέση της, χωρίς να εξηγήσει πώς η αιτιολογία αυτή μπορούσε να δικαιολογήσει τη ληφθείσα απόφαση περί απομακρύνσεως από τη θέση της.

31 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ αιτιολογία μιας βλαπτικής αποφάσεως σκοπεί να δώσει, αφενός, στον κοινοτικό δικαστή τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο της νομμότητάς της και, αφετέρου, στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ώστε να γνωρίζει αυτός αν η απόφαση είναι βάσιμη ή όχι. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται με βάση τις συγκεκριμένες περιστάσεις, ιδίως με βάση το περιεχόμενο της πράξεως και τη φύση της προβαλλομένης αιτιολογίας (απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-316/97 P, Κοινοβούλιο κατά Gaspari, Συλλογή 1998, σ. I-7597, σκέψη 26).

32 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με τη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως παρέχει τη δυνατότητα να προσδιοριστεί ευχερώς ο σκοπός της απομακρύνσεως της αναιρεσείουσας από τη θέση της, ήτοι «η σταθερή πρόθεση του Γραφείου να προβεί σε αναδιάρθρωση του συνόλου της Γενικής Γραμματείας και, ειδικότερα, των υπηρεσιών μετάφρασης».

33 Περαιτέρω, λόγω της συνομιλίας της με τον Γενικό Γραμματέα, στις 25 Ιουνίου 1996, η αναιρεσείουσα ενημερώθηκε πλήρως για τους λόγους για τους οποίους ελήφθη η επίδικη απόφαση. Όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 24 της παρούσας διατάξεως, οι λόγοι αυτοί συνοψίστηκαν στα πρακτικά της 26ης Ιουνίου 1996 στα οποία προσαρτήθηκαν οι παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας.

34 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του λόγου αναιρέσεως που αφορά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

35 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γραφείο, το οποίο εξέδωσε την επίδικη απόφαση, δεν μνημόνευσε, μεταξύ των διαφόρων εγγράφων που ρητώς παρατίθενται στα πρακτικά της συνεδριάσεώς του και των οποίων ισχυρίζεται ότι έλαβε γνώση, το σημαντικό έγγραφο της 4ης Ιουλίου 1996 με τις παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας. Το στοιχείο αυτό είναι ωστόσο ουσιώδες για την άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας.

36 Κατά την αναιρεσείουσα, κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι σ' αυτήν εναπέκειτο να προσκομίσει την απόδειξη ότι οι παρατηρήσεις της της 4ης Ιουλίου 1996 δεν είχαν ληφθεί υπόψη από το Γραφείο. Μια τέτοια απόδειξη είναι αδύνατον να προσκομιστεί από αυτήν.

37 Συναφώς, αρκεί να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 14 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γραφείο εξέτασε, κατά τη συνεδρίασή του της 15ης και της 16ης Ιουλίου 1996, το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 50 του ΚΥΚ επί της αναιρεσείουσας. Έλαβε συνεπώς υπόψη ένα εμπιστευτικό σημείωμα του Γενικού Γραμματέα, της 9ης Ιουλίου 1996, στο οποίο ήταν προσαρτημένο το έγγραφο της 4ης Ιουλίου 1996 με τις παρατηρήσεις της αναιρεσείουσας.

38 Δεδομένου συνεπώς ότι το έγγραφο αυτό περιείχετο στον φάκελο τον οποίο εξέτασε το Γραφείο κατά τη συνεδρίασή του της 15ης και 16ης Ιουλίου 1996, κατά την οποία εξέδωσε την επίδικη απόφαση, ο λόγος που αφορά προσβολή των δικαιωμάτων

άμυνας δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Τούτων δοθέντων, ορθώς το Πρωτοδικείο συνήγαγε ότι δεν υπήρχε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο τρίτος λόγος αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του λόγου αναιρέσεως που αφορά παράβαση του άρθρου 50 του ΚΥΚ

39 Προς στήριξη του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει παράβαση του άρθρου 50 του ΚΥΚ.

40 Αφενός, το Πρωτοδικείο, τονίζοντας, κατά την παρουσίαση του νομικού πλαισίου της διαφοράς, στις σκέψεις 1 έως 3 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έναν υποτίθεται αναγκαίο σύνδεσμο μεταξύ των διατάξεων του άρθρου 29 του ΚΥΚ και εκείνων του άρθρου 50 του ΚΥΚ, ειδικότερα των τριών πρώτων εδαφίων του, βασίστηκε σε εσφαλμένο νομικό έρεισμα. Συγκεκριμένα, δεν υφίσταται τέτοιος αναγκαίος σύνδεσμος μεταξύ του τρόπου προσλήψεως και της απομακρύνσεως του υπαλλήλου από τη θέση του.

41 Αφετέρου, κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 55 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Κοινοβούλιο δεν είχε παραγνωρίσει το συμφέρον της υπηρεσίας. Χωρίς να αμφισβητεί τη διακριτική ευχέρεια εκτιμήσεως την οποία διαθέτει η ΑΔΑ στο πλαίσιο των εκτιμήσεων που απαιτεί το συμφέρον της υπηρεσίας, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, εν προκειμένω, το συμφέρον της υπηρεσίας φαίνεται να εκτιμήθηκε σε σχέση με τον κάτοχο της θέσεως και όχι σε σχέση με τη λειτουργία αυτή καθαυτή. Ουδέποτε όμως αποδείχθηκε ότι τα επαγγελματικά προσόντα της αναιρεσείουσας δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της υπηρεσίας.

42 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, στον βαθμό που με αυτόν επικρίνεται η απλή παράθεση κανονιστικών διατάξεων στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και όχι το τμήμα της αποφάσεως που περιέχει το νομικό σκεπτικό του διατακτικού της, το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως είναι συνεπώς προδήλως απαράδεκτο.

43 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το σκέλος αυτό ταυτίζεται εν μέρει με τον λόγο που αφορά την έλλειψη αιτιολογίας. Συναφώς, γίνεται παραπομπή στις σκέψεις 30 έως 34 της παρούσας διατάξεως.

44 Περαιτέρω, από τις σκέψεις 55 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε προσεκτικά τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως από την άποψη του συμφέροντος της υπηρεσίας. Η εξέταση αυτή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το Κοινοβούλιο, εφαρμόζοντας το άρθρο 50 του ΚΥΚ επί της αναιρεσείουσας, δεν είχε παραγνωρίσει το συμφέρον της υπηρεσίας. Δεδομένου ότι πρόκειται για εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να τη θέσει εν αμφιβόλω στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως. Το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει συνεπώς επίσης να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο.

Επί του λόγου αναιρέσεως που αφορά τη μη τήρηση της προθεσμίας του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ

45 Τέλος, με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Κατ' αυτήν, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει αντιφατική αιτιολογία, καθόσον αναφέρει, στη σκέψη 69, ότι «η ανακοίνωση της [επίδικης] αποφάσεως έγινε δυστυχώς με καθυστέρηση», ενώ το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ επιβάλλει την «άμεση» κοινοποίηση στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο.

46 Ωστόσο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η οποία υπενθυμίστηκε στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η καθυστέρηση κατά την κοινοποίηση μιας ατομικής αποφάσεως στον ενδιαφερόμενο δεν μπορεί να συνεπάγεται την ακύρωση

της αποφάσεως αυτής, δεδομένου ότι η ανακοίνωση αποτελεί μεταγενέστερη της αποφάσεως πράξη και, συνεπώς, ουδόλως επηρεάζει το περιεχόμενό της.

47 Συνεπώς, ο λόγος αυτός που προβάλλεται από την αναιρεσείουσα για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως είναι αλυσιτελής και πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

48 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους αναιρέσεως που προβλήθηκαν δεν έγινε δεκτός, πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Μολονότι το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού ορίζει ότι στις διαφορές μεταξύ των κοινοτικών οργάνων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους, η διάταξη αυτή, βάσει του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούν οι μόνιμοι ή οι μη μόνιμοι υπάλληλοι των οργάνων. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο ζήτησε την καταδίκη της C. Gómez de Enterría y Sanchez στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Carmen Gómez de Enterría y Sanchez στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 13 Ιουλίου 2000.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

R. Schintgen